

ἀκόμη. Τόσος καιρὸς πέρασε ἀφ' ὅτου ἐπέστρεψες, καὶ ἀκόμη δὲν ἔχασες ὀλίγον καιρὸν διὰ νὰ ἔλθης καὶ νὰ μὲν τώρα ποῦ εἶμαι μάλιστα τόσον συχνὰ εἰς τὴν Χαρώνειαν.“

Ο Φυλλίδας δὲν ἔτυχε ποτέ νὰ σκεφθῇ, οὕτε ἐπίστευσέ ποτε, ὅτι ὁ Θράσυλλος ἥτο τόσον καλὸς φίλος του. Αὐτὸς τούλαχιστον τὸν ἀπέφευγε, δοσάκις ἥδυνατο. Ἐπὶ τινα χρόνον καὶ ἐν Ἀθήναις ἤσαν δρῦοι· ἀλλὰ καίπερ γνωρίζομενοι ἐκ τῶν προτέρων, κατὰ πάντα δρῦοι τρόπον ἀπέφευγον ἀλλήλους ἐκεῖ ἐν τῇ ζένη. Ο Φυλλίδας ἀπηγμάνετο καὶ περιεφρόνει τὸν ἔκλιτον βίον, τὸν δόποιον ἔξη ἐκεῖ ὁ Θράσυλλος, καὶ οὗτες διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ μάρτυρα τῆς διαγωγῆς του αὐτὸν τὸν Φυλλίδαν, τοῦ δόποιου ἐγνώριζε τὸ ἄγνον καὶ ὑπερήφανον φρόνημα. Πᾶν διτι ὁ Φυλλίδας κατὰ τὰς πρώτας ταύτας μετὰ τὴν ἀφίξειν του ἐβδομάδας ἔμαθε περὶ αὐτοῦ δὲν συνετέλει καθόλου νὰ ἀναζητήσῃ τὸν παλαιὸν γνώριμον. Ἐν τούτοις δὲν ἥδυνατο κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην νὰ φανῇ ψυχρός. Ἐκήτησε λοιπὸν συγγνώμην, λέγων διτι ἐμάνθανε μὲν ἐνίστε περὶ τῆς εἰς Χαρώνειαν ἀφίξεώς του, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τότε, διτι

ἥδη εἶχεν ἥδη ἀφῆσει τὴν πόλιν· καὶ διὰ τοῦτο ματαίως πολλάκις τὸν ἀνεζήτησε, παρὰ τὴν ἐπιμυμίαν του δ' ἄλλως ἔμενεν ἀπό τινος μακράν τῶν φίλων του, ἐνεκα τῶν διαφόρων ἀσχολιῶν, εἰς ἃς εἶνε ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπιδεδομένος. Ο Θράσυλλος δὲν ἔλειψεν εὐθὺς νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν συνήθων αὐτῷ ὑπαινηγῶν καὶ σκωμμάτων, καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ, διτι αἱ ἀσχολίαι αὖται κυρίως τὴν Χαριτῶ θ' ἀφορῶσι βέβαια, διτι ἐνεφανίσθη ὁ Χαρίλαος προσκαλῶν τοὺς φίλους του νὰ κατακλιθῶσι περὶ τὴν τράπεζαν.

Οι συνδαιτυμόνες κατεκλιθῆσαν, οἱ δὲ δοῦλοι ἔλυσαν τὴν ὑπόδεσιν αὐτῶν καὶ ἀλλοι ἔπλυνον τοὺς πόδας των καὶ προεέφερον ὕδωρ πρὸς νίψιν τῶν χειρῶν. Τότε παρετέμησαν καὶ αἱ τράπεζαι, πρὸς ἑκάστου ἀνακλίντρου μία, ἐκομίσθησαν δὲ καὶ τὰ φαγητά καὶ ἐμοιράσθη ὁ ἄρτος ἀπὸ ἐλαφρῶν κανίστρων. Κατὰ τὴν ἑστίασιν συνδιελέγοντο οἱ νέοι ὅμοτράπεζοι μετὰ φαιδρᾶς ζωηρότητος, κύριον δὲ θέμα τῆς δριλίας των ἀπετέλει ἡ ἀνάμνησις τῶν παιδικῶν συμβάντων, εἰς ὃσα δῆλοι δρῦοι ἔτυχε νὰ ἔχωσι μέρος. Ἀλλὰ τὰ σχολικὰ ἤσαν τὸ κυριώτερον κεφαλαιον.

[ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.] (Ἐπεται συνέχεια.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

Διαγωνισμὸς πρὸς συγγραφῆν διδακτικῶν βιβλίων. — Ἐπεισόδια τοῦ πρώτου διαγωνισμοῦ. — Τὰ διδακτικὰ βιβλία καὶ ο πέμπτος ἄνθλος τοῦ Ἡρακλέους. — Ἡ ἀφίξις τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης. — Ἡ πρὸς τὴν βασιλίσσαν ἀγάπη — Τὸ σχολεῖο τῆς Βασίλισσας!

Ἐν Ἀθήναις, 27. Ὁκτωβρίου.

Η πρώτη Νοεμβρίου, ἥτις ἔρχεται μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἔχει μεγίστην διὰ τὴν Ἑλλάδα σημασίαν· καὶ ἀπό τὴν λήγει ἡ πρὸς ὑποβολὴν διδακτικῶν βιβλίων εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας προκηρυχμέντα διαγωνισμὸν προθεσμίᾳ· ἐκ τῶν βιβλίων τούτων „ἔγκριτος“ διὰ ἔκαστον μάθημα καὶ διὰ μίαν τετραετίαν (ἀρχομένην ἀπὸ τῆς 1^{ης} Σεπτεμβρίου 1888) ἐν βιβλίον, τὸ σχετικῶς κρείσσον κατὰ παράθεσιν πρὸς τὰ συνυποβληθησόμενα διὰ τὸ αὐτὸν μάθημα. Ἡ πνευματικὴ καὶ ἡμική τροφὴ τὴν ἡ Ἑλλὰς θὰ παράσχῃ εἰς ἑκατοστάτας χιλιάδων ἑλληνοπαίδων ἐπὶ τετραετίαν (τὰ δὲ ἔτη ἔχουσι διπλῆν ἀξίαν εἰς τὰ νεαρὰ ἔθνη ὡς καὶ εἰς τὰ μικρὰ παιδία) ἔξαρτάται ἐκ τῆς πρώτης Νοεμβρίου.

Φαντάζεσθε ποία ἀγωνιώδης προσδοκία ἀρχεται μετ' ὀλίγας ἡμέρας· περιουσία δόλοκληρος διὰ τινας, ὁ ἐπιούσιος ἄρτος δι' ἄλλους κρέμανται ἐκ τοῦ διαγωνισμοῦ· τούτου· Ὑποχρεωτικοῦ ὄντος ἑκάστου ἔγκρινομένου βιβλίου, πάντα τὰ δρῦοι καταργοῦνται, ἀνεκκλήτως ἐπὶ τετραετίαν καὶ στερεύει ἡ χρηματοφόρος πηγὴ καὶ ἐκλείπει ὁ πόρος τῶν συγγραφέων. Ἐτέρωθεν δὲ τὸ εἰσόδημα εἶνε οὐχὶ ἀνάξιον λόγου· εἴκοσι καὶ περισσοτετα, εἰ μὴ πλείονες, χιλιάδες δραχμῶν κατὰ τὴν τετραετή περίοδον, μεθ' ὅλην τὴν τυποποίησιν, ἥτις προξενεῖ ἀληθῆ θραῦσιν ἐν Ἑλλάδι. Δι' ὁ οὐδὲ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἀπαξιοῦσι ν' ἀποδυθῶσιν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀφ' οὐ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ μᾶτ de Cocagne τούτου ἀναμένει αὐτοὺς ἀξίους τῆς ἀναρριχήσεως ἔπαθλον.

Κατὰ τὸν πρῶτον, τὸν πρὸ τετραετίας Διαγωνισμὸν πολλοὶ ὑποτιμῶντες τὰ πράγματα ἡ ὑπερτιμῶντες ἀστούς εἶχον τὴν ἀφελῆ ἀλαζονείαν ν' ἀπόσχωσι αὐτοῦ καὶ ἀπεσύρθησαν, ὡς ὁ Πηλείδης, ὑπὸ τὰς σκηνάς των μηνίοντες. Ἀλλ' ὅτε ἔφθασε μέχρι τῶν ὡτῶν αὐτῶν ἡ γλυκεῖα κλαγγὴ με-

τρούμενων νομισμάτων, τάχιστα ἔξηλθον πάνοπλοι, καὶ ἔδραμον εἰς τὸ πεδίον τοῦ ἀγῶνος.

Ἄληθῶς ὁ Διαγωνισμὸς οὗτος πολλῶν εἶχε ταράξη τὰ νεῦρα· οἱ ἀντιφρονοῦντες δὲν εὔρισκον καταλλήλους λέξεις ὅπως τὸν ἔξευτελίσωσι δεόντως.

„Οὐδαμοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ἀνεφώνουν, τελεῖται διαγωνισμός· μόνον ἐν Ρωμανίᾳ συμβαίνει ἡ μωρία αὗτη· πῶς ἐκλέγομεν τὰ πρότυπά μας πρὸς μίμησιν! ἐμμήθημεν τοὺς φορολογικοὺς ἐπὶ τῶν ιτηνῶν νόμους τῆς Τόνιδος καὶ τώρα μιμούμεθα τοὺς Βλάχους διὰ τὴν ἐκπαίδευσίν μας! Τὸ πνεῦμα νὰ ὑποβιληθῇ εἰς διαγωνισμόν! ἡ ἐπιστήμη εἰς ἔγκρισιν, ὡς ἐπὶ δημοπρασίας!“

Οι φίλοι τοῦ Διαγωνισμοῦ ἔλαμβανον τὸ ριπτόμενον χειρόκοπιον καὶ ἀπήντων:

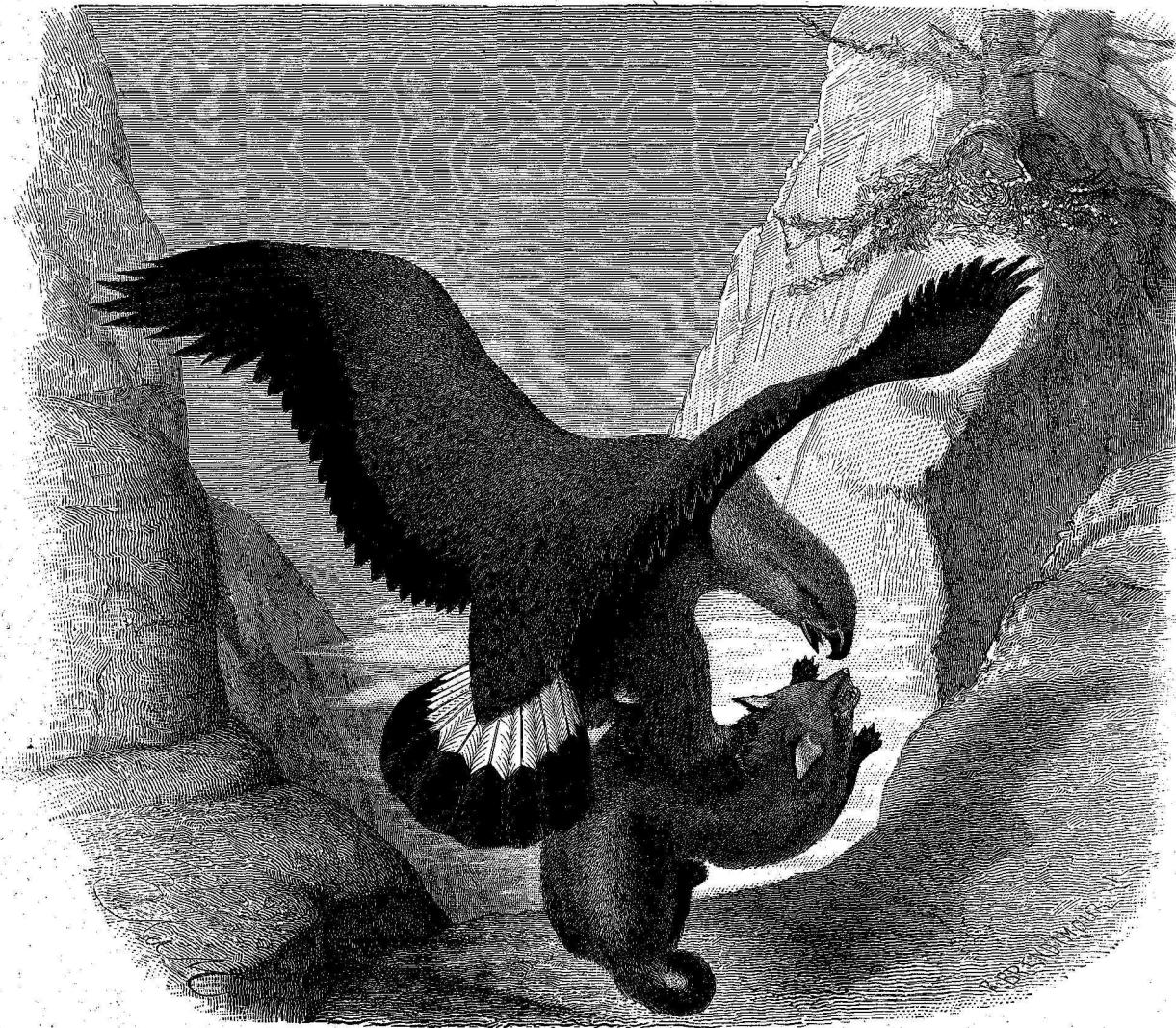
— Οι φορολογικοὶ ἐπὶ τῶν ιτηνῶν νόμοι οὐ μόνον εὐδοκιμοῦσι πλείους παρέχοντες ἥδη εἰς τὸ κράτος εἰσπράξεις τῶν πρὸ αὐτῶν, ὀλλ' ὑπῆρχαν ἀληθῆς σεισάχθεια ἀπαλλάξασα τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν τῆς φοβερᾶς δεκάτης· ὁ δὲ διαγωνισμὸς τῶν διδακτικῶν βιβλίων ποτὸν δύναται νὰ βλάψῃ; Μέχρι τοῦδε οὐδὲις ἔλεγχος ἐνηργεῖτο· ὑπῆρχε μὲν ἄλλοτε ἐπιτροπεία τις ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας ἀλλ' αὐτῇ παρεῖχεν εὐχερέστατα τὴν ἔγκρισίν της εἰς πᾶν ὑποβαλλόμενον βιβλίον, ἥρκει μόνον νὰ μὴ προσέβαλλε τοῦτο τὴν θρησκείαν ἢ τὸ πολιτικὸν καθεστώς, ἀδιαφοροῦσα καθ' ὀλοκληρίαν περὶ τῆς διδακτικῆς αὐτοῦ ἀξίας. Συνεσωρεύθη κατὰ μικρὸν τόση ἀμάθεια καὶ ἀσυνειδησία ὑπὸ ἔξωφυλλα διαφόρων σχημάτων ἐν ταῖς ἀποθήκαις τῶν βιβλιοπωλείων, πνιγηρὰν δυσσομίαν ἐπέμπουσα ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, ὡστε ἀπητεῖτο Ἡρακλῆς ὅπως ἔφορηση τὴν ἔνθησθαι τὴν θρησκείαν τοῦ Αὐγείου, παροχετεύσας τὸν Ἀλφειόν, καὶ τὸν Πηγειόν ἔχοντας δι' ἄλλης ἔξοδου ποιήσας, ὡς λέγει ὁ Ἀπολλόδωρος. Τὸν ἄθλον τοῦτον θὰ ἐκτελέσῃ ὁ Διαγωνισμὸς*

δριμητικὸν ῥεῦμα θὰ παρασύῃ ἀνάρπαστα τὰ πνευματοκτόνα
Ἄλφαβητάρια καὶ Συντακτικὰ καὶ τὰς Γραμματικὰς καὶ τὰς
Τιτορίας εἰς τὴν ἀβύσσον ἀνεπιστρέψεται!

‘Ο ἄγων ἔξηκολούθει κρατερός

πολλὰ δ' ἄρ' ἔνδα καὶ ἐνθ' ἔνυσε μάχη πεδίοιο
ἄχρις οὐ δῆμοσιεύμη η̄ ἡρίσις τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπείας.
Οἱ συνήγοροι τοῦ Διαιγωνισμοῦ, ὧν δὲν ἔτυχε νὰ ἐγκριθῇ τὸ
διποβληθὲν ἔργον, ἔμειναν μὲ νῆμίσειαν ἐπαινετικὴν φρᾶσιν ἐν
τῷ στόματι, βλοσυρὸν περιάγοντες βλέμμα, οἱ δὲ κατήγο-
ροι, ὧν ἐνεκρίθη, κατέπιον τὴν ὑβρινήν η̄ ητοιμάζοντο νὰ ἔκ-

„Συνελόντι δ' εἰπεῖν, κατέληγην ἐπιλέγουσα η̄ τοῦ 1882
προκήρυξις τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας, θέλομεν νὰ ἐν-
νοηθῇ ὅτι ἐκεῖνοι μόνοι θὰ τύχωσι τοῦ ἀμλου, ὅσοι ἐνε-
πλήσθησαν, ἀν μὴ μανικοῦ τινος ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῶν
παιδῶν, ἀλλὰ καὶ ἀγάπης πρὸς αὐτοὺς καὶ ἔλεους, καὶ ὅτι
η̄ στιγμὴ καθ' ήν θὰ λάβωσι τὸν κάλαμον ἀνὰ χεῖρας, ἵνα
μεταπλάσωσιν εἰς βιβλίον διδακτικὸν τὸν ἔτι ἄγραφον. πρὸ
αὐτῶν χάρτην ὀφεῖλει νὰ εἴνε στιγμὴ ἐνθέου δημιουργίας,
καθόσον ἐκ τῶν βιβλίων, ἀτινα θὰ δοθῶσιν εἰς τὰς χεῖρας
τῆς ἀπαλῆς νεότητος, ἔξηρτηται κατὰ μέριστὸν μέρος η̄

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΗΡΑΜΑ ΤΟΥ.

στομίσωσιν, καὶ εὑμενείας ἔκφρασις διεχύθη ἐπὶ τῆς μορ-
φῆς αὐτῶν.

Εἶτα ἥρχισε τὸ κατὰ τῶν κριτῶν μέτρεολόγιον, δ' ἀνα-
πόφευκτος ἐπίλογος παντὸς Ἑλληνικοῦ Διαιγωνισμοῦ, ἀπὸ τοῦ
μακαρίστου Βουτσιναίου μέχρι τοῦ πρὸς κατάληψιν θέσεως
γραφέως ἐν μπούργειω.

* * *

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πάντα τὰ κατὰ τὸν παρελθόντα διαι-
γωνισμὸν ἐγκριθέντα διδακτικά βιβλία δὲν εἴνε ἀφογα, ἀλλ'
ἡ προσγενομένη ὡφέλεια εἴνε ἀνυπολόγιστος, διότι τὰ στήμη
ἀνέφλεξεν η̄ φιλοτιμία η̄ η̄ τοῦ κέρδους ἐλπίς, καὶ πολλοὶ
μακρὰς διῆλθον νύκτας φιλοποιοῦντες ἀξια λόγου ἔργα.

μόρφωσις ἀνεπτυγμένων, εὐχειραγωγήτων, φιλονόμων, πο-
λιτῶν.“

Τοῦτο αν δὲν ἐνοήθη τὴν πρώτην φοράν, ἐνοήμη τώρα.
Καὶ αὐτοὶ οἱ μεταπράτται τῶν γραμμάτων, οἱ πωλοῦντες λέ-
ξεις ἀπλῶς πρὸς κέρδος ὡς θὰ ἐπώλουν ἀχυρα διὰ τὰ κτήνη
θὰ φανῶσιν. ὑπέρτεροι ἔκαντεν. ‘Η περίοδος τῶν κακῶν δι-
δακτικῶν βιβλίων ἔληξε, πιστεύομεν, διὸ τὴν Ἑλλάδα· τὸν
νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῶν ἑλληνοπαίδων δὲν θὰ βασανίζωσι
πλέον ἀψυχολόγητα καὶ σκαὶα ἔργα. ‘Εχω δὲ ἀκράδαντον
πεποίησιν ὅτι ήμέραν τινὰ δ' ἀναγραφῇ ὡς ἐπίσημος ήμέρα
παρὰ τοῦ εὐγνωμονοῦντος ἔθνους η̄ ήμέρα τῆς προκηρύξεως
διαιγωνισμοῦ πρὸς συγγραφὴν διδακτικῶν βιβλίων. θὰ ἔορ-
τάζηται ὡς εἰνοστή τις πέμπτη Μαρτίου διαινοητικῆς πα-

λιγγενεσίας, ως έναρξις έπαναστάσεως διαρρηξήσης τὰ δεσμὰ τοῦ πνεύματος.

Θά δέ μακρηγόρουν ύπερ τὸ δέον ἀν περιεπλεκόμην εἰς λεπτομερίας περὶ τῶν ἐπενεχθεισῶν ὑπὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ σωτηρίων μεταρρυθμίσεων· ἐν τῇ δημοτικῇ παιδεύσει, ἐπὶ παραδείγματι, καθιερώθη ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ Κράτους τὸ Ἐρβατιανὸν σύστημα, ἐν τοῖς σχολείοις των τε ἀρρένων καὶ θηλέων πρυτανεύουσιν αἱ ἀρχαὶ τῶν μεγάλων Ἐρβατιανῶν Biller, Stoy καὶ θεῖαι κατὰ τὴν διδακτικὴν καὶ τὴν ἀνιστάντα τῶν διδακτικῶν βιβλίων κλίμακα, ἐν ᾧ ἐνιαχοῦ αὐτῆς τῆς σοφῆς Γερμανίας ἐμέμνουσιν ἔτι εἰς τὰ Normalwörter τοῦ Ζακοτῶ.

* * *

Απὸ τῆς προπαρελθόντης ἑβδομάδος ἡ κυανόλευκος σημαία κυματίζει ἐπὶ τῶν ἀνακτόρων εἰς ἔνδειξιν ὅτι φιλοξενοῦσι τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν ἐνοίκους. Οἱ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἀφίκοντο καθ' ὀλοκληρίαν ἀνεπισήμως· ὅτε δὲ διήρχοντο ἐφ' ἀμάξης τὴν λεωφόρον Πανεπιστημίου μετὰ τόσων μηνῶν ἀπουσίαν ὥροιαζον πρὸς ἀπλοῦς περιηγητὰς μεταβαίνοντας νὰ καταλύσωσιν εἰς ξενοδοχεῖόν τι τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος.

Καὶ ὁ βασιλεὺς εἶνε προσφιλής, ἀλλ' ἡ βασίλισσα κατὰ γράμμα λατρεύεται ἐνταῦθα· εἶνε ἡ περικαλλής προσωποίησις τῆς Εὐσπλαγχνίας καὶ τῆς Φιλανθρωπίας· αἱ δὲ κρινόδάκτυλοι αὐτῆς χεῖρες πολλὰ δάκρυα ἀπέμαζαν, καὶ τὸ γλυκὺ μειδίαμά της εἰς πολλὰ στήμη ἐνέβαλε τὴν παραμυθίαν. Πόσα χεῖλη τρέμοντα ἐκ συγκινήσεως ἐφέλλισαν τὸ δόνομα αὐτῆς πρὸ τοῦ εἰκονοστασίου κατὰ τὰς ἐπισήμους ἐκείνας στιγμάς καθ' ἃς ὅτε οὐχὶ μόνον τὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχὴ γυνυπετεῖ πρὸ τοῦ Πλάστου! πόσοι μόλις κλείσαντες τοὺς ὄφθαλμούς ἐκ τῶν ἀλγηδόνων ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ νοσοκομείου, διεῖδον ἐν ὀνείρῳ τὴν γλυκεῖάν της μορφήν, ἐπιφοιτῶσαν ἐν ἀγγειλικῇ καλλονῇ, διασκορπίζουσαν αἴγλην πέριξ καὶ ἀρωματίστητος!

Εἶνε ἀνυπολόγιστα τὰ χρήματα ἀτίνα δαπανᾷ ἐκ τῆς ἀτομικῆς περιουσίας της, πρὸς ἀγαθοεργίαν· εἶνε ἀνυπολόγιστος ἡ ἀγάπη ἡν δαπανᾷ ἐκ τοῦ ἀκενώτου ταμείου τῆς καρδίας της ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν.

Τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἐπειρπάτουν ὑπὸ τὴν δενδρο-

στοιχίαν τῆς ὁδοῦ Πατησίων· τὸ ἔδαφος ἦτο πάλλευκον ἐκ χιόνος· στρουθία τινὰ ἐσκάλιζον διὰ τοῦ ράμφους των ὅπως εὔρωσι σπόρου τιγὰ ἢ σκάληκα· τὰ δένδρα πάντα τοῦ Ἀττικοῦ πεδίου ἦσαν χιονοκόσμητα, καὶ τὰ φυλλώματά των ὡμοίαζον πρὸς τρίχαπτα· ἀλλ' ἀν τὸ θέαμα ἦτο θαυμάσιον οἱ θεαταὶ ἦσαν σπάνιοι· Κοράσιον ὄντα μόλις ἐτῶν κρατοῦν ἀλεξιβρόχιον μεγαλείτερον τοῦ ἀναστήματός του καὶ ἀνηρτημένον ἔχον μαθητικὸν σάκκον εἰς τὸ πλευρόν του, ἔβαδιζεν ὅσον τάχιον ἤδυνατο.

— Ποῦ πᾶς κοριτσάκι μου μὲ τόσο κρύο.

— Σπίτι μας, μοὶ εἴπεν ἐκεῖνο ἀφελῶς.

Τὸ κοράσιον ἐνὸς περιβολάρη τῶν Πατησίων καὶ ἐπήγανεν εἰς σχολεῖόν τι τῶν Ἀθηνῶν, ὥρας δρόμον διανύον ἐκάστην πρώταν καὶ ἐσπέραν.

— Δὲν ἔχετε ἔδω ἵστα Πατήσια σχολείον μόνον πηγαίνεις τόσο μακρύα;

— Έχομε, μὰ ἐγὼ πηγαίνω ἵστο σχολεῖο τῆς Βασίλισσας.

— Καὶ ποῦ εἰν' αὐτὸ τὸ σχολεῖο τῆς Βασίλισσας;

— Σιμὰ ἵστη Ἀγία Ειρήνη· τὰ βιβλία, ταῖς πλάκες, τὰ τετράδια ὅλα μᾶς τὰ δίνει ἡ Βασίλισσα· ταῖς δασκάλαις ταῖς πληρόνει ἡ Βασίλισσα· κάπου κάπου ἔρχεται καὶ μᾶς βλέπει, καὶ μᾶς μιλᾷ· καὶ μᾶς χαίδευει· τὴν πρωτοχρονιὰν ἔρχεται ἵστο σχολεῖο καὶ μᾶς φέρνει μποναμάδες.

— Καὶ τὴν ἀγαπᾶς σὺ τὴν Βασίλισσα;

Οἱ δρφαλμοὶ τοῦ κορασίου ἐξήστραψαν, ἡ μορφή του ἐξωγονήθη καὶ ἀπήντησεν ἀμέσως:

— Ω, πολύ!

— Καὶ γιατὶ τὴν ἀγαπᾶς; ἡρώτησα ἐπιμένων.

— Γιατὶ τὴν ἀγαπᾶ, νά, γιατὶ εἶνε καλή.

Καὶ ἀπῆλθε σπεῦδον πρὸς τὸ πατρικὸν χαμόσπιτον.

Εἶνε εὐλαβῆς ἡ βασίλισσα μέχρις ὑπερβολῆς μάλιστα, ἀν θέλετε, ἐπιβαίνουσα δὲ τῆς ἀμαξοστοιχίας κάμνει πάντοτε τὸν σταυρὸν τῆς· ἀλλ' εἶνε καὶ δι' ἔργων χριστιανή, οὐχὶ διὰ λόγων· μόνον δὲν συγκεντροῦται ἐν ἑαυτῇ ἐγωιστικῶς, δὲν περιορίζεται εἰς ἄκαρπον προσευχήν· δὲν προσηλοῖ εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ δύμα κλείσουσα τὸ οὐς εἰς τὰς οἰμωγὰς τῆς γῆς.

Joindre les mains, c'est bien;
mais les ouvrir, c'est mieux.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ.

1. ΠΑΓΛΟΣ ΚΑΛΛΙΓΑΣ Ἐξ ἀθηναϊκῆς φωτογραφίας (ἐν σελ. 321).

2. ΑΘΙΓΓΑΝΙΣ. Εἰκὼν τοῦ de Geetere (ἐν σελ. 325).

3. ΛΕΙΑ ΑΡΙΑΚΤΙΚΩΝ ΟΡΝΕΩΝ (ἐν σελ. 329). Καὶ εἰς τὸν κόσμον τῶν πτηνῶν παρατηροῦνται τὰ αὐτὰ αἰμοβόρα ἔνστικτα, τὰ ὅποια ἔχουσι πολλὰ τῶν ἀλλων ἐπὶ γῆς πλασμάτων. Η ἀτυχῆς νῆσσα γενομένη θῦμα τοῦ ἐρυθροῦ ἱκτίνου μεταφέρεται ὑπὸ αὐτοῦ εἰς τὴν φωλεάν του, δπως

χρησιμεύσῃ ὡς τροφὴ εἰς τὰ μικρά του, αλλὰ καθ' ὅδὸν ιέραξ ἐνεδρεύων ἐπιτίθεται κατὰ τῆς ἑτοίμης λείας καὶ ἀγωνίζεται ν' ἀποσπάσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἀδυνατωτέρου ἀντιζήλου. Η ἡμετέρα εἰκὼν ζωηρῶς παριστάνει τὴν σκηνὴν ταύτην τοῦ ἀγῶνος μεταξὺ τῶν δύο αἰμοχαρῶν ὀρνέων.

4. ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΗΡΑΜΑ ΤΟΥ (ἐν σελ. 322). Αλλη αὕτη σκηνή, παρομοίᾳ τῆς προτέρας, πιστῶς ἀπεικονίζουσα τὸν τρόπον, καθ' ὃν τὸ εὐγενέστερον καὶ ισχυρότερον τῶν πτηνῶν φονεύει τὴν ἀγρευθεῖσαν λείαν του.